

[24th January 1964

(3) **FIXING OF A TEACHER-PUPIL RATIO IN ELEMENTARY SCHOOLS.**

புலவர் கா. கோவிந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க் கண்ட தீர்மானத்தைப் பிரேரேபிக்கின்றேன்—

“தொடக்கப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்—மாணவர் விகிதத்தை ஏற்றவகையில் நிச்சயிக்கவும், வகுப்புக்கு ஓர் ஆசிரியர் என்னும் விதியை அமலுக்குக் கொண்டு வரவும் வேண்டுமென்று இச்சபை அரசினருக்குப் பரிந்துரைக்கிறது”.

The resolution was duly seconded.

MR. SPEAKER : Resolution moved—

“This House recommends to the Government that the Education Department should fix a reasonable teacher-pupil ratio in the elementary schools and should enforce the rule of one teacher for every class.”

* புலவர் கா. கோவிந்தன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தது இந்த மாகாணத்தினுடைய மாணவர்களுடைய தரம் நல்ல முறையில் உயர வேண்டுமென்ற ஒரு உயர்ந்த நோக்கத்திற்காகத்தான் என்பதை முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசு கல்வித் துறைக்கு 28 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஏறக்குறைய 33 லட்சம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். 28 கோடி ரூபாயில் பெரும் பகுதியைக் கொள்வது ஆரம்பக் கல்வியாகும். 33 லட்சம் மாணவர்களுடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்துகிற ஆரம்பப் பள்ளியைப் பொருத்தவரை இப்போது அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருக்கும் முறையால் மாணவர்களுடைய திறமை அதிகமாவதற்குப் பதிலாக திறமை குறைவதற்குத்தான் வழி இருக்கிறது என்பதை உணருகிறேன். ஆகவேதான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை இருந்தாலொழிய மாணவர்களுடைய தரத்தை உயர்த்த முடியாது. ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே படிக்கின்ற இளம் மாணவர்கள் பள்ளிக்கு வருகின்ற நேரம் முதல் பள்ளியை விட்டுச் செல்லுகின்ற நேரம் வரை ஆசிரியர்களுடைய கண்காணிப்பில் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் இல்லை. ஆசிரியர்களுடைய கண்காணிப்பில் தவறாது இருக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கும் பருவமுடையவர்கள் அவர்கள். அந்த நிலையில் இப்போது நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தால், பள்ளிக்கு வருகிற மாணவன் ஆறு மணி நேரம் பள்ளியில் இருந்தால் ஒரு மணி நேரத்தான் அவனை ஆசிரியர் கவனிக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது.

சாதாரணமாகப் பள்ளிக்குட நாட்கள் ஆண்டுக்கு 200 நாட்கள் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அதன்படி ஒரு மாணவன் ஒரு வருஷத்தில் 1,200 மணி நேரம் ஆசிரியர்களிடத்தில் பயிற்சி பெற வேண்டும் என்பது விதி. ஆனால் அந்த நிலைமை உண்மையில் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக இல்லை. ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு மாணவன் 200 மணி நேரத்திற்கும் உள்ளாகவே

24th January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

தான் பயிற்சி பெறக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறான். எதனால் இந்த நிலைமை இருக்கிறது என்றால் ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் அந்த ஆசிரியருக்கு 45 மாணவர்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் 1-வது வகுப்பில் 10 பேர், இரண்டாவது வகுப்பில் 10 பேர் என்று ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலும் சேர்த்து 45 மாணவர்கள் இருந்தால் அந்தப் பள்ளிக்கு ஓராசிரியர் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஐந்து வகுப்புகளையும் ஒரே ஆசிரியர் கவனிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அவர் ஒரு வகுப்பு மாணவர்களைக் கவனிக்கும்போது மற்ற நான்கு வகுப்பு மாணவர்களையும் கவனிக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட பாதகமான நிலைமையை நான் உணர்ந்தி இந்த மன்றம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தில் இருக்காது என்று நம்புகிறேன். ஆச்சாரியார் ஏற்படுத்திய குலக் கல்வித் திட்டத்திலே கூட ஒரு மாணவனை முழு நேரமும் ஆசிரியர் கவனித்துக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இருந்தது. ஆனால் ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் அந்த ஆசிரியர் ஒரு மணி நேரத்தான் ஒரு வகுப்பு மாணவனைக் கவனிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதற்கு ஆசிரியர்களைக் குறை கூறிப் பயன் இல்லை; இதற்கு அவர்கள் பொறுப்பும் அல்ல. ஆகவே, வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைமையைச் செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால் 28 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் மேலும் பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்யவேண்டி நேரிடுமே என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறக்கூடும். அதற்கும் இடம் இல்லாத வகையிலே நான் ஒரு திட்டத்தைத் தருகிறேன். அந்தத் திட்டத்தை இந்த அரசு ஏற்றுக் கொண்டால் நிதிநிலைமையில் கை வைக்காமலே ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று ஏற்படுத்த முடியும். அதற்குச் சில புள்ளிவிவரங்களைத் தருகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் அனக்காலூர் பஞ்சாயத்து யூனியன் என்றிருக்கிறது. அங்கு பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 58. ஆனால் வகுப்புகளின் எண்ணிக்கை 287. ஒன்று, இரண்டாம் வகுப்பு மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 2,879; மூன்றாம் வகுப்பு 897, நான்காம் வகுப்பு 652; ஐந்தாம் வகுப்பு 499. இந்த நிலையில் அங்கு பணி புரிகிற ஆசிரியர்கள் செகண்டரி கிரேடு 64, ஹைர் கிரேடு 98. இப்போதைய பதிய விதிப்படி, 70 செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களும் 93 ஹைர் கிரேட் ஆசிரியர்களும் தேவை என்று சொல்கிறார்கள். 45 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று விதி வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியில் ஒரு வகுப்பிற்கு 6 பையன்கள், இன்னொரு வகுப்பிற்கு 10 பையன்கள், இன்னொரு வகுப்பிற்கு 10 பையன்கள் என்று இருக்கும் நிலையைப் பார்க்கும்போது 35-க்கு குறைவாகவே ஒரு ஆசிரியர் இருக்கிறார். அப்படிக் குறைந்த விகிதாச்சாரம் இருந்தும் ஒரு ஆசிரியரே பல வகுப்புக்களை கையாள வேண்டியிருக்கிறது. 35 முதல் 45 வரை என்ற விகிதாச்சாரம் நான்கு பள்ளிகளில்தான் இருக்கிறது. மற்றப் பள்ளிக்கூடங்களில் 20-க்கு குறைவாகவே ஒரு ஆசிரியர் இருக்கும் நிலை இருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் ஒரு ஆசிரியர் பல வகுப்புக்களை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. இந்தநிலையில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கவேண்டுமென்று மூன்றாவது வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு செகண்டரி கிரேட்

11-00.
a.m.

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [24th January 1964]

ஆசிரியரை போட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு ஆசிரியர் மூன்று வகுப்புக்களை நடத்த வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டால் நிச்சயமாக தரம் உயருவதற்கு வழியில்லை. இதற்கு என்ன செய்வது? நான் ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். சர்க்கார், கல்வித்துறை விதியில் ஒரு மாறுதல் செய்யவேண்டும். 58 துவக்கப் பள்ளிகள் இருக்கிற இடத்தில் 10 உயர் துவக்கப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன, 4 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆக நான்கு துவக்கப்பள்ளிகளுக்கு ஒரு இடத்தில் ஒரு உயர் துவக்கப் பள்ளியும், ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியும் இருப்பதால் 1, 2 வகுப்புகளை மட்டும் அந்தந்த ஊர்களில் உள்ள துவக்கப்பள்ளியில் வைத்து விட்டு மூன்றாம் வகுப்புக்கு மேல் இருக்கிற வகுப்புகளை, 3, 4, 5 வகுப்புகளை உயர் துவக்கப் பள்ளிக்கும், உயர்நிலைப் பள்ளிக்கும் கொண்டு சென்று விட்டால் 26 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை இருந்தும் ஒரு ஆசிரியரே மூன்று வகுப்புகளை நடத்தவேண்டிய நிலை இருக்காது. 45 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை இருக்கும், ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையும் இருக்கும். அப்படிச் கூறும்போது மாணவர்களை ஊருக்கு ஊர் துரத்துவதா என்று அரசாங்கத் தரப்பிலிருந்து கேட்கக் கூடும். மூன்றாவது வகுப்பிற்கு வரும்போது மாணவர்களுக்கு 9 வயது ஆகிவிடுகிறது. நான்கு ஊர்களுக்கு நடுவில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியும், உயர் துவக்கப் பள்ளியும் இருப்பதால் 1½ மைல் அல்லது 2 மைல்களுக்கு மேல் செல்லக் கூடிய நிலை இருக்காது. அப்படிச் செய்வதால் வகுப்பிற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை ஏற்படும். அதனால் தரமும் உயர வழி உண்டு.

இந்த நிலையில் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்க வேண்டிய நிலை இருக்காதா என்று நான் கணக்கிட்டுப் பார்த்த போது ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று வைத்தாலும் நான்கு ஊர்களில் இருந்தும் பத்துப் பத்துப் பையன்கள் ஒரு இடத்திற்கு வந்து குவிவதால் நான்கு வகுப்பு என்றில்லாது ஒரு வகுப்பைத்தான் ஒரு ஆசிரியர் நடத்த வேண்டிய நிலை உருவாகும். இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களில் ஒன்றிரண்டு ஆசிரியர்கள் குறைவாகவே இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றக் கூடிய நிலை தான் உருவாகும். மேலும், 287 வகுப்புகள் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். முதல் இரண்டு வகுப்புகளை மட்டும் துவக்கப் பள்ளியில் வைத்துக் கொண்டு, ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகுப்புகளை உயர் துவக்கப் பள்ளியிலும், உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் வைத்துக் கொண்டால் 180-க்கும் குறைவாகத்தான் வகுப்புகள் வருகிறது. அப்படி 100-க்கு மேற்பட்ட வகுப்புகள் குறைவதால் அதற்கு வேண்டிய அறைகள் கட்டும் செலவு குறைகிறது. அதோடு அந்த வகுப்புகளுக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் வகையில் செலவிடும் தொகையும் குறைகிறது. ஆகவே நான் கூறியபடி செய்வதால் தரம் உயர்வதோடுகூட, ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையையும் உருவாக்கலாம். ஆக, ஒரு மாறுதல் செய்து, மூன்றாம் வகுப்புகளுக்கு மேற்பட்டுள்ள வகுப்புகளை உயர் துவக்கப் பள்ளியிலும், உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் வரும் நிலையை உருவாக்கி விட்டால் நான் கூறியபடி ஒரு வகுப்புக்கு

24th January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையை உருவாக்குவதோடு கூட தரத்தையும் உயர்த்த முடியும் என்று கூறிக்கொண்டு என் தீர்மானத்தை வற்புறுத்துகிறேன்.

* திரு. ம. கமலநாதன் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து ஒரு சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்-மாணவர்கள் விகிதாசாரத்தில் ஆசிரியர்கள் வெகுவாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட முடிவின்படி 300 மக்கள் கொண்ட கிராமத்தில் ஒரு பள்ளி இருக்கலாம் அல்லது ஒரு பள்ளியிலிருந்து ஒரு மைல் அதிகமாக உள்ள இடத்திற்கு ஒரு பள்ளி வைக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டு பரிசீலனை செய்து பள்ளிகளைத் துவக்க பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தினால் அங்குள்ளவர்கள் அதிகமான அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடங்களை திறப்பதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி ஏராளமான பள்ளிகளைத் திறந்திருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடங்களை திறந்துவிட்ட காரணத்தினால் அதற்கேற்ப ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் பொறுப்பும் பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு தென் மண்டல மாநில ஆட்சியாளர்கள் கூடி மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையில் இவ்வாண்டு மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருந்து வருகிறது. அதன் காரணமாக மூன்றாவது வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டிய நிர்வாகம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. முன்பு 4, 5 வகுப்புகளுக்குத்தான் செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். மூன்றாவது வகுப்பு வரை ஹைர் கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களே இருந்தார்கள். இப்போது மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டியிருப்பதால் ஹைர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போகும் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்குள்ள ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஏராளமான ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி கொடுத்து அங்கு ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் உருவாகி இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் மற்ற மாவட்டங்களில் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் திருநெல்வேலியிலிருந்து இங்கு வந்து வேலை செய்யும் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலியிலிருந்து பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இங்கு வரும்போது, அவர்களுக்கு இங்கு வேலை கொடுத்து விட்டால் இங்கு பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் அல்லது பயிற்சி பெறப் போகும் மாணவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வேலை கொடுக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. பொதுவாக ஆரம்பக் கல்வி, மற்ற உயர்நிலைப்பள்ளிக் கல்விக்கோ அல்லது கல்லூரிக் கல்விக்கோ ஆதாரமாக திட்டமிட்டு நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரு கல்வியாகும். இந்த அடிப்படையில் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களை நியமிக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை, அல்லது ஹைர் கிரேட்

[திரு. ம. கலமநாதன்] [24th January 1964]

ஆசிரியர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படக் கூடிய சூழ்நிலை இருப்பதால் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் சொன்னதுபோல் ஒன்று, இரண்டு வகுப்புகளை மட்டும் ஆரம்பப் பள்ளியாக வைத்துக் கொள்ளலாம். உயர் துவக்கப் பள்ளியில் மூன்றாம் வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்கவேண்டுமென்று இருந்தாலும், உயர்துவக்கப் பள்ளி மற்ற கிராமங்களில் இருந்து அதிக தூரம் செல்ல வேண்டியிருந்தால் ஒன்றிரண்டு பள்ளிகளுக்கு 3-வது வகுப்பில் இருந்து அனுமதி கொடுக்கலாம். நிர்வாகத்தில் உள்ள அதிகாரிகள், மூன்றாவது வகுப்பிற்கு ரொக்கக் கிஷன் கொடுக்கக் கூடாது, அங்கு செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைத்தான் போட வேண்டும் என்றெல்லாம் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது. ஆக மூன்றாவது வகுப்பு ஆரம்பப் பள்ளியில் இருக்கலாமா, மூன்றாவது வகுப்பிற்கு செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியரைத்தான் போட வேண்டுமா என்பதுபற்றி அந்த அந்த நிர்வாகம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு இத் தீர்மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

* திரு. செ. மாதவன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது சபையின் முன் வந்திருக்கின்ற ஆசிரியர்கள் பிரச்சனையில் இரண்டு கருத்துக்களை நாம் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டும். ஒன்று கல்வியின் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்று கல்வித்துறையிலுள்ள நிபுணர்கள் எல்லாம் கல்வித்தரம் குறைகின்றது என்ற ஏகோபித்த கருத்து தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த பாடுபட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது என்று அரசாங்கம் சொல்லப்போகிறதா அல்லது கல்வியின் தரம் குறையவில்லை என்று அரசாங்கம் வாதாட முற்படுகிறதா? இந்தத் திட்டத்தை திடீரென்று சர்க்கார் யோசிக்காது கொண்டு வந்ததின் காரணமாக ஆசிரியர்கள் பலர் தங்கள் வேலையை இழந்து தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி சட்ட மன்றத்திலும் வெளியிலும் நாங்கள் எடுத்துச் சொன்னதின் பின்னால் அரசாங்கம் ஓர் உத்தரவை பிறப்பித்தது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதற்குப் பின்னால் என்று சொல்வது தவறு, அதற்கு முன்னாலேயே உத்தரவைப் போட்டிருக்கிறோம்.

திரு. செ. மாதவன் : அவர்கள் வேலையிழந்து தவித்தார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த உத்தரவு பிறப்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னாலேயே அரசாங்கம் அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்கின்றதற்கு முன், பல ஆசிரியர்கள் வேலையிலிருந்து நிறுத்தப்பட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் மட்டுமல்ல, இப்போதும் அரசாங்கம் இந்தப் பிரச்சனையில் மெனனமாக இருக்கிறது. இந்த விகிதாச்சாரம் காரணமாக எற்கனவே வேலையில் இருந்தவர்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய பிழைப்பு என்ன ஆவது? . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : வேலையில்லாத ஆசிரியர்களை அதே பிராந்தியத்திலுள்ள வேறு இடங்களுக்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள். மாற்றப்பட்ட இடங்களுக்குப் போவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும். தயாராக இல்லையென்றால் வேலை போய் விடுகிறது.

24th January 1964]

திரு. செ. மாதவன் : வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு மீண்டும் வேலை கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறதா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சனை. வேறிடங்களுக்கு ஆசிரியர்கள் போகின்றார்களா இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். அரசாங்க சட்டத்தின் மூலமாக வேலையில்லாமல் பலர் தவிக்கின்றார்கள். அது உண்மை, யாரும் மறுக்க முடியாது. எங்கள் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? அதோடு ஆசிரியர்களை குறைப்பதற்கு இன்னொரு முறை கையாளப்படுவது, தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துகின்ற பள்ளிகளில் ஏற்கனவே சர்க்கார் கிராண்ட் கொடுத்துவந்தது. ஆனால் இப்போது ரேஷி யோ விகிதாசாரம் வந்ததின் பின்னால், இத்தனை மாணவர்களுக்கு இத்தனை ஆசிரியர்கள்தான் இருக்கவேண்டும், மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்குத் தகுந்தபடி இருக்கவேண்டிய ஆசிரியர்களுக்குத் தகுந்தவாறுதான் கிராண்ட் கொடுக்க முடியும் என்று சர்க்கார் ஒரு புதிய உத்தரவை பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்திற்கு கழுக்கும் ஆசை, மீசைக்கும் ஆசை. ஆசிரியர்களை நாங்கள் வெளியேற்றவில்லை, அவர்களை வேலையில் இருந்து போக வேண்டும் என்று உத்தரவு போடவில்லை என்று மக்களிடத்தில் சொல்கின்றார்கள். அதே நேரத்தில் விகிதாசாரப்படி இருக்க வேண்டிய ஆசிரியர்களின் கணக்குப்படிதான் கிராண்ட் கொடுப்போம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த முரண்பாட்டை அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆசிரியர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, மறைமுகமாக வேறு விதத்தில் உத்தரவை போடுகிறார்கள். ஆகவே இதில் ஏற்படுகின்ற கஷ்டங்களை எல்லாம் ஆலோசித்துப் பார்த்து, கல்வியினுடைய தரம் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்வதற்கும், ஆசிரியர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் பாதகம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கும் வேண்டிய திட்டங்களை தீட்டி செயலாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, உத்தேச தீர்மானம் சம்பந்தமாக ஒருசில கருத்துக்களை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தீர்மானம் கொண்டு வந்த கனம் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் மாணவர்களுடைய தரம் குறைந்துவிடாமல் இருப்பதற்கு, ஆசிரியர்களின் விகிதாசாரம் குறையவேண்டும். அதோடு இன்னொரு யோசனையை சொல்கின்ற வகையில், ஹையர் எலிமென்டரி ஸ்கூல் மூன்றாவது வகுப்பில் இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஒன்றாவது, இரண்டாவது வகுப்புகள் மட்டும் ஆரம்பப் பள்ளி வகுப்புக்களாக இருக்கலாம் என்கின்ற கருத்தினையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த சபையிலுள்ள அனைவருக்கும், இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் தெரிந்தது போலவே, நம்முடைய தேசத்திற்கான அரசியல் சட்டம் வகுத்த நேரத்தில், அதாவது 1950-வது வருஷத்தில் குடியரசானதிலிருந்து பத்து வருட காலத்திற்குள்ளாக ஆறு வயது முதல் பதினான்கு வயது வரையிலுள்ள ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் நூற்றுக்கு நூறு கல்வி அறிவு கொடுத்தாக வேண்டும் என்ற நியதியை அப்போது வகுத்துக் கொண்டிருக்க

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [24th January 1964]

கிறோம். அதற்கிணங்க ஒவ்வொரு ராஜ்யமும், தங்கள் ராஜ்ய அளவில் எந்த அளவுக்கு அமல் நடத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு செயலாற்ற நினைந்தன, முயற்சித்தன. அந்த முயற்சி நாம் வகுத்துக்கொண்ட நியதி சித்தி பெறாத வகையில் இந்த ராஜ்யத்தில் 1965-வது வருஷ காலத்தில், அதாவது 15 வருட காலத்தில்— நம்முடைய நியதியின்படி 6 முதல் 14-வது வயது வரை என்றிருப்பது—முடியாவிட்டாலும்—ஆறு முதல் பதினொன்று வயது வரையில், ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் ஆரம்பக் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்ற இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம், இந்த சபையினுடைய சம்மதத்தைப் பெற்று தன்னுடைய திட்டத்தை வருத்துக் கொண்டது. இதில் முக்கியமாக இந்த நியதியை அமல் நடத்துவதற்கு அரசாங்கத்தினுடைய வருவாய், சக்தி, இவைகளையும் பார்த்துக் கணக்கிட வேண்டியிருக்கிறது. கல்விக்காக, நம்முடைய வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கை செலவு செய்தும் கூட, எந்த அளவுக்கு செயலாற்ற முடியும் என்பதைப் பார்த்து, அதற்குத் தகுந்தவாறு ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கைக்குத் தகுந்த படி, வருஷா வருஷம் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றிருந்தபோதிலும்கூட, குழந்தைகளின் எண்ணிக்கைக்கு உரிய வசதிகள், கட்டிட வசதிகள், இன்னும் இது போன்ற பல வசதிகளை உற்று நோக்கி, ஓர் ஆசிரியருக்கு 35 மாணவர்கள் வரைக்கும் ஆஜராகியிருப்பது, 40 மாணவர்கள் வரை ரோலில் இருப்பது என்கின்ற நிலைமையில் எப்படி சாத்தியப்படலாம் என்பதைப் பார்த்து, அதற்குத் தகுந்தவாறு இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் தனது நியதியை வகுத்திருக்கிறது என்பது உண்மை. இந்த நிலைமையில், அத்தகைய இலக்கை 1965-வது வருஷத்திற்குள் எட்டவேண்டும் என்று எண்ணி, வருஷா வருஷம் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் பட்ஜெட்டிலும், மற்ற நிர்வாக காரியங்களிலும் செயலாற்றி வருகிறது. இந்த நிலைமையில் பல சிக்கல்களும் வருகின்றன: கனம் புலவர் கோவிந்தன் அவர்களுடைய கண்ணோட்டம் போல வெறும் கல்வியின் தரம் உயரவேண்டும் என்கின்ற ஒரு குறிக்கோள் மட்டும் உடையவன் அல்ல. எல்லாக் குழந்தைகளும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்கிற கருத்தையுடையவன் நான். கல்வியின் தரம் ஒருபுறம் இருக்க, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய வேலை வாய்ப்பு, அவர்களுக்குள்ள பலன், இவைகள் எல்லாம் உள்ளடங்கியிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில், 1965-வது வருஷத்திற்குள், ஆறு முதல் 11-வது வயது வரைக்குமாவது நிச்சயமாக ஆரம்பக் கல்வி அறிவை கொடுத்தாக வேண்டும் என்று நாம் முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் மற்ற ராஜ்யங்கள் இந்த அளவுக்காவது தங்கள் திட்டத்தைக் கொண்டு வர இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகும் என்பது தெரியவில்லை. அந்த அளவுக்கு மற்ற ராஜ்யங்கள் பின் தங்கி நிற்கின்றன. முன்னாள் பிரிட்டிஷார் இருந்து வந்த காலத்தில் நம் சமுதாயத்தில் நூற்றுக்கு 6 பேர்கள்தான் வயது வந்தவர்கள் கல்வி அறிவு பெற்றிருந்தார்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டிருந்தது. மேலும் எதிர் காலத்தில் வளரக்கூடிய இந்த சமுதாயத்தில் இன்னும் பத்து வருட காலத்தில் குழந்தைகள் எல்லாம், குறிப்பாக

24th January 1964] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

ஏழை குழந்தைகள் எல்லாம் போதுமான அளவுக்கு கல்வியின் தரம் வளரவில்லை என்றாலும் கூட, ஓரளவுக்கேனும், கல்வி அறிவு பெற்றிருப்பார்களா என்கின்ற கேள்வியை எடுத்துக்கொண்டால், ஓரளவுக்கு கல்வியறிவை குழந்தைகளுக்கு கொடுக்க முடியும் என்ற முடிவுக்குத்தான் இந்த ராஜ்யம் வந்திருக்கிறது. அந்தக் கண் கொண்டு பார்க்கின்ற நேரத்தில் குழந்தைகளின் கல்வியின் தரம் முற்றிலும் குறைந்து வருகிறதா என்கின்ற கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டால், அந்த அளவுக்கு நாம் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. இன்றைய சூழ்நிலையை எடுத்துக்கொண்டுப் பார்த்தால், இப்போதுள்ள குழந்தைகள் எல்லாம் மிக புத்திக்கூர்மையுடன் (சூட்சுமமாக) இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பள்ளிக் கூடத்தில் இருக்கின்ற படிப்பு மட்டுமல்ல, தற்போதுள்ள நாகரிக வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்ற இந்த சூழ்நிலையில் இயல்பாகவே சமுதாயத்தில் கல்வி அறிவு வளர்ச்சி அடைகின்ற விதத்தில் (என்விரன்மென்ட்) சுற்றுப்புறம் அமைந்திருக்கிறது. இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கின்ற நேரத்தில் குழந்தைகளின் கல்வித்தரத்தைக்கண்டு பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை என்கின்ற முடிவுக்கு வந்துவிடலாம். என்னுடைய அபிப்பிராயம் அது தான். மற்றொரு ஆலோசனையையும் தெரிவித்தார்கள். அதாவது இரண்டாவது வகுப்பு வரை ஆரம்பப் பள்ளியிலும், அதற்கு மேல் உள்ள வகுப்புகள் ஹையர் எலிமெண்டரி பள்ளியிலும் வைத்துவிட்டால், ஆங்கிலம் போதிப்பதற்கும்—மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தே கற்றுக்கொள்வதற்கும் வசதியாக இருக்கும்—ஆகவே இம்மாதிரி மாற்றி அமைத்துவிட்டால் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கின்ற விகிதாசாரத்தையும் குறைத்து, அதிகமான அளவில் ஆசிரியர்களைப் போடுவதற்கும் வசதியாக இருக்கும் என்பதைத்தான் அவர்களுடைய கருத்தாக தெரிவித்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதில் ஏற்படக்கூடிய மற்றொரு சிரமத்தை கவனிக்கவேண்டும். இன்றைய தினம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஓராசிரியர் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் மூலமாகத்தான் ஏழை எளிய குடும்பங்களிலுள்ள குழந்தைகள், குறிப்பாக ஹரிஜனக் குழந்தைகள், விவசாயக் குழந்தைகள் வீட்டில் இருப்பதை விட்டு, பக்கத்தில் உள்ள பள்ளிகளுக்குப் போய் ஓரளவுக்கு பாடசாலைகளில் நிழலுக்காகவாவது ஒதுங்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக லட்சக் கணக்கான குழந்தைகள் பாடசாலைக்கு வந்தது மாத்திரம் அல்ல, ஆயிரக் கணக்கான ஆசிரியர்களுக்கு, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும், அறைகுறையாகப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும்—ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இருந்தபோது ஓராண்டு பயிற்சி பெற்று செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களாக வந்திருக்கிறார்கள் அநேகம் பேர்கள்—அத்தகைய பல ஆசிரியர்களுக்கு அதனால் வேலை வாய்ப்புகளும் கிடைத்தது. இரண்டாவது வகுப்புக்கு மேல் அதை ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூலில் சேர்த்து விடுவது என்றால், ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்கள் கிராமந்தோறும் இருக்க முடியாது. கிராம ஜன் சங்கியை கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்தால் அந்த கிராமத்தில் வைக்க தகுதி, அதற்கான சந்தர்ப்பம், பிள்ளைகளின்

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [24th January 1964]

சங்கியை எல்லாம் போதுமானதாக இருக்காது. அந்த நிலையில் பக்கத்து கிராமத்தில் உள்ள ஹையர் எலிமெண்ட்டரி ஸ்கூலுக்கு குழந்தைகளை அனுப்ப, 2 மைல் அல்லது 3 மைல் போய்—3-வது படிக்கவேண்டுமென்றால் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு 7 அல்லது 8 வயது நிறைந்திருக்கும்—அத்தகைய குழந்தைகள் தினந்தோறும் நடந்து போய் படித்து வரக் கூடிய நிர்ப்பந்தமான நிலைமை இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகிறார்களா என்ன? அத்தகைய ஒரு நிலை வருமேயானால் ஏழை மக்களுடைய குழந்தைகள் 3-வது வகுப்பு கூட படித்து கல்வி பெற முடியாத கஷ்டம் ஏற்பட்டு விடும் என்பதை உணர வேண்டும். தீர்மானத்தைப் பொறுத்த மட்டில் சொல்லப்பட்ட இரண்டு ஆலோசனைகளைப் பார்க்கும்போது ஒன்று, கல்வியின் தரம் குறைந்து விடும் என்ற பயம் வேண்டியதில்லை. இரண்டாவது ஆலோசனையான 3-வது வகுப்பிலிருந்து ஹையர் எலிமெண்ட்டரி சேர்த்து விடவேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியானதாக ஆகாது. இப்போது உள்ள ஓராகிரியர் பள்ளியை எடுத்துக்கொண்டால், படிக்கக் கூடிய குழந்தைகள் 30 பேர்கள் இருக்கும் இடத்தில் 5-வது வகுப்பில் படிக்கக் கூடியவர்கள் 4 பேர்கள் இருக்கலாம், 4-வது வகுப்பில் 2-3 பேர்கள் இருக்கலாம், 2-வது வகுப்பில் 10 குழந்தைகள் இருக்கலாம், 1-வது வகுப்பில் 10 குழந்தைகள் இருக்கலாம். இத்தகைய ஒரு பள்ளி இரண்டாவது வருஷத்தில் 2 ஆசிரியர்களாகி, மூன்று வது வருஷத்தில் 3 ஆசிரியர்கள் என்று இந்த மாதிரி ஓராகிரியர் பள்ளியாக இருந்தது, 9 ஆசிரியர்களைக் கொண்ட பள்ளியாக 5 ஆண்டுகளில் வளர்ந்திருப்பதை நானே பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று அவர்கள் தீர்மானத்தின் மூலம் கொடுக்கக் கூடிய வரம்புக்கு அவசியம் இருக்காது. இதிலே ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கம், ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 குழந்தைகள் வேண்டுமென்று வைத்திருப்பது, நாற்பதாவது ரோலில் வரவேண்டுமென்பது அடிப்படை. எனக்குத் தெரிந்த சில விவரங்கள் படிசமீபத்தில் ஒரு ஆண்டுக்கு மத்தியில் இதைச் செயல்படுத்தும் விஷயத்தில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 45 குழந்தைகளாவது சராசரி இருக்கவேண்டும், 84 பேர்கள் இருக்கும்போது 2 ஆசிரியர்கள், மூன்று ஆசிரியர்களுக்கு 125 குழந்தைகள், 4 ஆசிரியர்கள் இருந்தால் 154 பிள்ளைகள் என்று நினைக்கிறேன். இது எந்த விதாச்சாரத்தில், எந்த நியதி அடிப்படையில் இது போன்று வகுக்கப்பட்டது என்று புரியவில்லை. இது 'மோர் ஆர் லெஸ் இல்லாஜிகல்' ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 குழந்தைகள் என்ற விதாச்சாரம் தான் இந்த ராஜ்ய சட்ட சபையின் அங்கீகாரம் பெற்றது. பின்னால் இலாகா பூர்வமாக அப்போது இருந்ததற்குப் பரிகாரம் காணுவது போலத் தான் இரண்டு ஆசிரியர்கள், மூன்று ஆசிரியர்கள் இதற்கெல்லாம் இத்தனை மாணவர்கள் என்ற விதாச்சாரத்தை வகுத்துக் கொண்டதாக அறிகிறேன். இது எந்த அளவுக்கு சிறந்த பரிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவேண்டும். இந்த விதாச்சாரத்தினால் அதிகப்படி ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். கனம் அங்கத்தினர் மாதவன் குறிப்பிட்டபடியோ, அல்லது வேறு சில நண்பர்கள் குறிப்பிட்டபடியோ எந்த ஆசிரியரையும் வேலையி

24th January 1964] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

விருந்து நீக்குவதற்கு இடமே இல்லை. அம்மாரி நீக்கக் கூடாது என்று சட்ட பூர்வமாக, இலாகா தாக்கீது பூர்வமாக இருக்கிறது. ஏதாவது மானேஜ்மெண்ட் நீக்கியிருந்தால் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு காரணமாக இருக்கலாமே தவிர ஆசிரியர்களுக்கு பந்தோபஸ்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு இருக்கிற குறையெல்லாம் புதிதாக வரக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு குறைந்திருக்கிறது என்பது தான். திருநெல்வேலி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் நான் முன்பு ஒரு தடவை எடுத்துக் காட்டியபடி எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சுகளில் 1,700 பேர்கள், பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள், பதிவு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பதிவு செய்துகொள்ளாதவர்கள் 300, 400 பேர்கள் இருக்கலாம். ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்று மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் அவர்கள் வேலை பார்க்கவேண்டும். தாங்கள் வாங்கிய ஸ்டைப்பெண்டுக்குத் தங்களைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் அவர்கள் மூன்று ஆண்டுகளுள் வேலை பார்க்கவேண்டும். எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு ஸ்டைப்பெண்ட் தங்கப்போகின்றது, அல்லது வாங்கிய ஸ்டைப்பெண்டைத் திருப்பிக் கட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுமா என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்ப்ளஸ் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்றாலும் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இந்த மாதிரியான நிலைமை தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இங்கே சொல்லும்போது மற்ற ஜில்லாக்களுக்குப் போகச் சொன்னால் ஆசிரியர்கள் போகத் தயாராயில்லை என்று சொன்னார்கள். எங்கள் ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் அந்தமாதிரி சில ஆசிரியர்கள் வெளி ஜில்லாக்களில் வேலை ஏற்றிருக்கிறார்கள், ஏற்றுப் போயிருக்கிறார்கள். இன்னும் போகச் சொன்னாலும் போகத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை ஏறக்குறைய எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இருக்கும் என்று அஞ்சுகிறேன். அரசாங்கத்திலே செலவு செய்து, ஸ்டைப்பெண்ட் கொடுத்து, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் ஆயிரக் கணக்கான பேர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்றால் நாம் வகுத்துக்கொண்டிருக்கிற 1:35 அல்லது 1:45, 2:84 என்ற விதாச்சாரமெல்லாம் சரிதானா, 1956-க்குள் ஆரம்பக் கல்வி கொடுக்கக்கூடிய நிலை இருக்கும் என்பது நடக்கக் கூடியது தானா என்று பரிசீலனை செய்ய அரசாங்கம் கடமை பட்டிருக்கிறது. ஆண்டுக்காண்டு ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்று வர இருக்கிறார்கள். ஆயிரம் ஆயிரம் பேர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். “ப்ரைவேட் ஸ்கூல்ஸ் ரன் பை மிஷ்ஷனரீஸ் அண்ட் அதர்ஸ்”, அல்லது யார் நடத்திக்கொண்டிருந்தாலும் இன்றைய தினம் இருக்கக் கூடிய கணக்குப்படி திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மாத்திரம் சர்ப்ளஸ் ஆசிரியர்கள் 1,500 அல்லது 2,000 பேர்கள், அதே அளவில் மாநிலம் பூராவிலும் 10,000 பேர்கள் இருப்பார்கள். சர்க்கார் விதாச்சாரப்படி அவர்களை அப்ஸார்ப் செய்து வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமானால் எங்கள் ஜில்லாவிற்கே 5 ஆண்டு காலம் ஆகும் என்ற நிலைமை வருமானால், சர்ப்ளஸ் இல்லாமல்

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [24th January 1964]

செய்யவே 5 ஆண்டு காலம் ஆனால், இன்னும் எத்தனை ஆண்டு காலம் புதிதாக வரக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு வேலை அளிப்பது பற்றி தீவிரமாக மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டும். தனியார் எலி மெண்ட்டரி பள்ளிகள் 18-லிருந்து 24 வரையில் தான் வீதாச்சாரம் வொர்க்கவுட் ஆகிறது. பஞ்சாயத்துக்களில் 29-லிருந்து 32 வரையில் ஆசிரிய மாணவ வீதாச்சாரம் இருக்கிறது. இப்போது வகுத்துக்கொண்டிருக்கிற நியதிப்படியோ அல்லது அதை மாற்றியோ முறையாக ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதற்கும், வகுத்துக்கொண்டிருக்கிற திட்டத்தில் செயலாற்றுவதில் தடங்கல் இருந்தால் சரியான திசையில் மாற்றுவதற்கும் இதை மறு பரிசீலனை செய்வது நல்லது. கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கிற விஷயங்களில் இதற்கு மேல் சொல்லுவது அழகல்ல. எனவே வருகிற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய முறையில் இதைப் பற்றி தீவிரமாக இலாகாவைக் கலந்து தீவிரமாக, அவசரமாக, அவசியமாக தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்வது அவசியம் என்று மாத்திரம் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திருமதி சி. குழந்தையம்மாள் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சி கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தில் சில கருத்துக்கள் மாறுபட்ட கருத்துக்களாக இருக்கின்றன. அதை இந்தச் சபையிலே நானும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதாவது ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்களை நியமிப்பதிலே ஒரு வீதாச்சாரத்தை அமைத்திருக்கிறார்கள். வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியரை நியமிக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் திட்டவட்டமாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன கருத்திலே, நான் கிராமப்புறத்திலிருந்து வரக்கூடிய ஒரு எம்.எல்.ஏ. நான் என்னுடைய பகுதியில் நேரில் கண்டதை வைத்துச் சொல்லும்போது, அது எவ்வளவு சாத்தியம் என்று பார்க்கும்போது, நடைமுறையில் நடக்க முடியாது இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணமாக மருத்துவ ஆஸ்பத்திரியில் எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் 1,000 படுக்கை இருக்கும் அளவுக்கு அனுமதிக்கிறார்களா. ஆனால் அதே நேரத்தில் அங்கே 1,800 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஏன் என்று கேட்டால் அவ்வளவு தூரம் ஆஸ்பத்திரியில் படுக்கக் கூடிய சூழ்நிலைக்கு மக்கள் தொகை பெருகியிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு ஏழை எளிய மக்களிடம் படிக்கவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி கிராமங்கள்தோறும் ஏற்பட்டு பள்ளியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கும் நேரத்திலே 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகிற அல்லது 30-க்கு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், 32 அல்லது 33 வந்தால் என்ன செய்வது என்று அங்கே யோசனை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த மாதிரி திட்டவட்டமாக இத்தனை மாணவர்கள் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லுவதாலே மாணவர்கள் தரம் உயர்ந்து விடும் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. அப்படி சொல்லப்போனால் 4, 5 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருந்தால் தான் கண்காணிப்பு நன்றாக இருக்க முடியும். வீட்டிலே கூட 2

24th January 1964] [திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்]

3 குழந்தைகள் இருந்தால் அவர்களுக்கு படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கத்தான் சரியாக இருக்கிறது. அந்த நிலையில் 500 மாணவர்களைப் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள் ஆசிரியர்கள். இந்த அளவுக்கு நடைமுறையில் கொண்டுவர முடியாது. நம் குழந்தைகளுக்குக் காட்டும் அக்கறை மற்ற குழந்தைகளுக்குக் காட்டவில்லை என்று சொல்லக் கூடிய நிலை கூட வந்துவிடும். ஆகையினாலே, கிராமப்புறங்களிலே ஏழை, எளிய மக்கள், சாதாரண மக்கள் படிக்க முன்வந்திருக்கிற இந்த சமயத்தில், இப்படி 4, 5 மாணவர்கள் அதிகப்படியாக இருப்பதின் காரணத்தினாலே அவர்களை வகுப்பிலே சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது, அப்படி சேர்த்துக் கொண்டால் இன்னொரு ஆசிரியர் நியமிக்கப்படவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி அந்த மாணவர்களின் படிப்பை கெடுக்கக்கூடாது என்று இந்தச் சபையின் முன்பு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

11-30 a.m.

அடுத்தபடியாக, ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அது எவ்வளவு தூரம் நன்மை பயக்கும், அதற்கு சாத்தியக்கூறு இருக்குமா என்பதை அவர்களே சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் சொல்லும்பொழுது, முதல் வகுப்புக்கு 10, இரண்டாம் வகுப்புக்கு 10, இப்படி 5 வகுப்புகள் வரையிலும் 10, 10 என்று சொல்லி 50 மாணவர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். பெரும்பாலும், கிராமங்களிலே 10 மாணவர்கள் அளவுக்கு ஒரு வகுப்பில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. என்னைக் கேட்டால், சாதாரணமாக ஒன்று முதல் மூன்றாவது வகுப்பு வரையில் படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கு பெரும்பாலும் ஒரு மணி நேரம், 2 மணி நேரம் தான் போதிக்க முடியும். அதற்கு மேல் அவர்களுக்கு போதிக்கவே முடியாது. அவர்களை நன்றாக விளையாட விடவேண்டும். ஒரு ஆசிரியர் முதல் வகுப்பிலிருந்து ஆறாவது வகுப்பு வரையிலும் இருந்தால், அவர் 6 மணி நேரத்தில் 5 மணி நேரம் மாணவர்களை கவனிப்பதே இல்லை என்று அவர் குற்றம் சாட்டினார். அவர் என் அப்படி கவனிக்க முடியாது என்பதை அவரே விளக்கி கூறியிருக்க வேண்டும். மாணவர்களுக்கு அவர்கள் சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் இச்சைப்படி அவர்கள் இருப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எதை போதிப்பது? வார்த்தைகளை, எழுத்துக்களை போதிக்கலாம். விளையாட்டிலேயே அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு கைவேலைகள் சொல்லித் தர வேண்டும். ஒரு ஆசிரியர் 30, 40 மாணவர்களை கவனிப்பதிலே சிரமம் ஏற்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால், அதற்கெல்லாம் நமக்கு நிதி வசதி வேண்டும். 20, 25 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருந்தால் நலமாகத்தான் இருக்கும், அதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஒரு வகுப்புக்கு 10, 10 மாணவர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். பெரும்பாலும், 10, 10 மாணவர்கள் உள்ள 5 வகுப்புகள் எங்கேயாவது இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று நியமித்து, அந்த ஆசிரியரே எல்லா வகையான பாடங்களையும் கவனித்துக்கொள்வதென்று மென்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது மாணவர்கள் படிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தைக் குறைக்கும் என்று இந்த இடத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்] [24th January 1964]

அடுத்து, இரண்டாவது வகுப்பு வரையில் எலிமெண்டரி ஸ்கூல் என்று வைத்துக்கொண்டு, 3-வது வகுப்பிலிருந்து உயர்நிலை தொடக்கப்பள்ளியுடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். ஆனால், மாகாண கல்வி ஆலோசனைக் கமிட்டியில் கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அங்கத்தினராக இருக்கிறார்கள். அவர் ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்பு வரையில் ஆரம்பப்பள்ளி என்பது நிச்சயம். இதை மாற்றக்கூடாது என்பதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 11 வருஷ கல்வி, அதிலே ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்பு வரை ஆரம்பப் பள்ளி என்பதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, இம்மாதிரி கனம் அங்கத்தினர் ஆலோசனை சொல்லுகிறார். இப்படியெல்லாம் ஆரம்பப்பள்ளியில் இரண்டாவது வகுப்பு வரையில் தான் இருக்கவேண்டும், அதற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லி அதற்கு மேல் இருக்கக்கூடிய வகுப்புகளுக்கு புதுப்புதுப் பெயர் கொடுத்து ஆண்டுதொறும் திருத்திக்கொண்டே இருப்போமேயானால், பஞ்சாயத்துக்களில் பள்ளிகள் இருக்கின்றன பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் பள்ளிகள் இருக்கின்றன, உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன, இவைகளுக்கெல்லாம் சங்கடமாக இருக்கும். மேலும், அதனால் குழந்தைகள் படிக்கக்கூடிய ஒரு நல்ல சூழ்நிலை இருக்காது. சாதாரணமாக 45, 47 குழந்தைகள் ஒரு வகுப்பில் இருக்கிறார்கள். ஒன்று முதல் ஏழாவது வகுப்பு வரைக்கும் நல்ல தரத்துடன் தான் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஹெட்மிஸ்டிரஸ் 1,000 பிள்ளைகளுக்கும் இருக்கிற தனி குணங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் அதே வேலையாக இருக்கிறார்கள். ஆனால், நம்மைப் போல் அரசியல் வாழ்க்கையிலும் ஈடுபட்டு, ஆசிரியர் தொழிலிலும் பணியாற்றி வருபவர்களுக்கு வேண்டுமானால், மாணவர்களுடைய தனித் தன்மை தெரியாது இருக்கலாம், மறதியின் காரணமாக, சூழ்நிலையின் காரணமாக. அதே தொழிலாக இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு 1,000 மாணவர்களுக்கும் உள்ள தனிப்பட்ட குணநலங்களை, தன்மையை தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. ஆகையினால், ஆசிரியர்களுக்கு ரொம்பக் குறைவாக மாணவர்களைக் கொடுத்தால், அவர்கள் வேலையை மிகத் திறமையாகச் செய்வார்கள் என்று சொல்லி இங்கே மாணவர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள், ஆகையினால் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லை என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படும்படி வற்புறுத்தக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடந்த 7, 8 ஆண்டுகளாக ஒரு பள்ளியில் ஹெட்மிஸ்டிரஸ்-ஆக இருப்பவருடைய நிலைமையை பார்க்கிற பொழுது, நான் 1,000 என்று சொன்னேன். 1,300 மாணவர்கள் அங்கே படிக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கிற ஒவ்வொரு குழந்தையின் குணநலங்களை அவர்கள் பேசும்பொழுது மிக அருமையாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவ்வளவு திறமை ஆசிரியர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அப்படி தெரியாத தன்மை ஆசிரியர்களிடத்தில் இருப்பதாகச் சொல்வது ஆசிரியர் சமுதாயத்தையே குறை கூறுவது ஆகும். ஆகையினால், மாணவர்களைக் குறைத்து ஆசிரியர்களுடைய வேலை பறிபோகக்கூடாது என்பதை இந்த நேரத்தில் சர்க்காரிடம் வற்புறுத்திக்கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

24th January 1964] [திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்]

குறிப்பாக என்னை சொல்லச் சொன்னால், கோவை ஜில்லாவில் வேறு ஜில்லாக்களிலிருந்து பல ஆசிரியர்கள் வந்து வேலை செய்கிறார்கள். இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஏனென்று கேட்டால், சர்க்கார், வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு, டிரையினிங் ஸ்கூலுக்கு ரெகக்னிஷன் கொடுப்பதில் ஒரு ஆண்டு விட்டு ஒரு ஆண்டு கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கேயே படித்தவர்கள் 2,000 அப்ளிகேஷன் கொடுத்தால், 100 பேர்கள் 200 பேர்கள் தான் எடுக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கிறவர்களில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. வேறு ஜில்லாக்களிலிருந்து வருபவர்களை நான் குறை சொல்லவில்லை. அந்த வட்டாரத்தில் இருப்பவர்களே அங்கே ஆசிரியர்களாக வேலை செய்வார்களேயானால், அந்தக் குழந்தைகளின் தரம் உயர்வதற்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக அமையும்.

இரண்டாவது வகுப்பு வரையில் மட்டும் எலிமெண்டரி ஸ்கூல் என்று சொல்லுவது பொருத்தமில்லை. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 10 10 மாணவர்கள் போதும், அதற்கு ஒரு ஆசிரியர், ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் நியமிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது பொருத்தமாகாது. அப்படியிருக்கவேண்டுமென்றால், பணத்திற்கு எங்கு போவது? நமது நிதி நிலைமையையும் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பற்றாக்குறை இருக்கும் இந்த நேரத்தில், இந்த சூழ்நிலையில் கிராமப் புறங்களிலிருந்து ஏழை எளிய ஹரிஜன மக்கள், விவசாயக் குழந்தைகள் படிக்க வருகிற இந்த நேரத்திலே, மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை நாம் அதிகப்படுத்தக் கூடாது என்று கண்டிப்பு பண்ணி, 4 மாணவர்கள் அதிகமாக வந்தால், ஒரு ஆசிரியரை நியமிக்கவேண்டும், அந்த மாணவர்களை அனுமதிக்கக்கூடாது என்று சொன்னால், ஒரு கிராமத்தில் அடுத்த பள்ளி மூன்று மைல் தூரத்திற்குள் இருக்காது, ஆகவே அந்தப் பள்ளியில் அந்த மாணவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டால், அவன் 3 மைல் தூரம் சென்று அடுத்த பள்ளியில் படிக்கவே போகமாட்டான். 2, 3 குழந்தைகளை அதிகமாக சேர்த்துக்கொண்டால் தவறு ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது என்று இந்தச் சபையின் முன்பு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ஆறு மணி நேரத்தில், 5 மணி நேரம் ஆசிரியர் மாணவர்களை கவனிப்பதில்லை என்று சொல்வது ரொம்ப வருந்தத்தக்கது. எந்த ஆசிரியரும் தனது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக ஒரு மணி நேரம் மட்டும் மாணவர்களை கவனித்துவிட்டு, மற்ற 5 மணி நேரம் அவர்களை கவனிக்காமல் விட்டுவிட மாட்டார்கள். அப்படி கவனிப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எப்படி அவர்கள் மாணவர்களை 4, 5 மணி நேரம் கவனிக்காமல் போய்விட முடியும், அது எப்படி சாத்தியம் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் விளக்கியிருக்கவேண்டும். 5, 6 மணி நேரமும் கல்லூரியில் லெக்சர் கொடுப்பதுபோல், 10 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவர்களை விளையாடவும் விடவேண்டும், அதற்கு விளையாட்டுக் கருவிகளெல்லாம் இருக்கின்றன. ஒன்று முதல் நான்கு வகுப்பு வரை

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்] [24th January 1964]

ஒரே கருவிகளைத் தான் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆகையினால், முதல் வகுப்புக்கு முதல் மணி நேரம், இரண்டாம் வகுப்புக்கு இரண்டாவது மணி நேரம் என்று இப்படி மாறி மாறி ஒரே விளையாட்டு அறையில் தான் அவர்களை விளையாட விடுகிறார்கள். அந்த சூழ்நிலை இருக்கிற காரணத்தினாலே ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று சொல்லக்கூடிய இந்தத் தீர்மானம் வற்புறுத்தப் படவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நான் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், வேலையில்லாமல் இருக்கக்கூடிய ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் மாவட்டத்தில் இந்தக் கஷ்டம் இல்லை, இருந்தாலும் வேறு மாவட்டங்களில் இருக்குமானால், அதையும் கவனித்து வேலை இழந்திருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். என்னுடைய வட்டாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர் பயிற்சி பள்ளிக்கு அனுமதி கொடுத்து, எங்கள் ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடியவர்கள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும். அந்தந்த மாவட்டத்தில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள் அந்தந்த மாவட்டத்தில் வேலை செய்தால்தான் நல்லது. வேறு ஜில்லாவிலிருந்து வந்தால் தரம் குறையக்கூடும். வேறு மாவட்டத்திலிருந்து வந்தால், பொங்கல் என்று சொன்னால், இடையிலிருக்கும் நாட்களையும் சேர்த்து 4, 5 நாட்கள் சேர்ந்தாற்போல் வீவு போட்டு விட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். ஆகையால், இம்மாதிரி வசதிகளை செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : 'இன்டக்ரேஷன் அமங் டிஸ்ட்ரிக்ட்ஸ்' வேண்டாமா?

திருமதி சி. குழந்தையம்மாள் : கனம் அங்கத்தினர் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானம் கிராமப்புற ஏழை விவசாய ஹரிஜனக் குழந்தைகளுடைய கல்வி நலனை பாதிக்கும். ஆகையினால் இதை வற்புறுத்தாமல் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. ராமசாமி : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே,

MR. SPEAKER: The hon. member must be very brief.

* திரு. எஸ். ஜே. ராமசாமி : கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை மிக அவசியம் என்று கருதி, ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல முற்படுகிறேன். சமீபத்தில் நான் எங்கள் பஞ்சாயத்து யூனியனைச் சேர்ந்த ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கு விஜயம் செய்திருக்கிறேன். அங்கே எத்தனை ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அந்தப் பள்ளியில் போய் விசாரித்தேன். 2 ஆசிரியர்கள் அங்கு இருந்தார்கள். 'எத்தனை வகுப்பு வரையில் இந்தப் பள்ளி இயங்குகிறது' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் சொன்னார்கள் : 'ஐந்தாவது வரையில் இந்தப் பள்ளிக்கூடம் இயங்குகிறது' என்று சொன்னார்.

24th January 1964] [திரு. எஸ். ஜே. ராமசுவாமி]

கள். “என்ன ஐயா இது, ஐந்து வகுப்புகள் வரையிலும் இந்தப் பள்ளி இயங்குகிறது, இரண்டு பேர்கள் தான் இருக்கிறீர்கள். எப்படி ஐந்து வகுப்பு வரையிலும் இது இயங்கும்” என்று என்னுடைய வியப்பைத் தெரிவித்தேன். சட்டம் ஒருபுறம் இருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும் ஒரு பள்ளிக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் தேவை. நான் படிக்கும் காலத்திலும் அப்படித்தான் இருந்தது.

கனம் சபாநாயகர் : பள்ளிக் கூடத்துக்கு ஒரு வாத்தியார் இல்லை, ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு வாத்தியார் என்று சொல்லுங்கள். (சிரிப்பு.)

திரு. எஸ். ஜே. ராமசுவாமி : ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் தேவை என்றுதான் நானும் சொல்லுகிறேன். அது மிகவும் நியாயமானது. அப்படியல்லாமல் மொத்தம் இரண்டு வாத்தியார்களை வைத்துக் கொண்டு ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னால் எப்படி நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்? எவ்வளவுதான் பிரியடுகளை மாற்றி மாற்றி வைத்துக் கொண்டாலும் இரண்டு வாத்தியார்களால் ஐந்து வகுப்புகளுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே 35 பேர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதத்தை மாற்றி எவ்வளவு பிள்ளைகள் இருந்தாலும் ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் போட வேண்டியதுதான். ஒரு வகுப்பில் 10 பிள்ளைகள் இருந்தாலும்கூட ஒரு உபாத்தியாயர் போட வேண்டியதுதான். 3 உபாத்தியாயர்கள் இருந்தால் 3 வகுப்புகள் மட்டும் வைத்தால் போதும். இன்னும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்திருந்தால், இரண்டு வாத்தியார்களைப் போட்டு, இரண்டு வகுப்புகள் நடத்தினால் போதும். அதற்கு மேலே உள்ள வகுப்புகளில் படிக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், இரண்டு அல்லது மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள பக்கத்து ஊர்களுக்கு மாணவர்களை அனுப்பி வைக்கலாம். இதுதான் என்னுடைய யோசனை. இரண்டு உபாத்தியாயர்களை வைத்துக் கொண்டு ஐந்தாவது வகுப்பு வரை சொல்லிக் கொடுப்பது என்றால் அது உசிதமானது அல்ல. படிப்பின் தரம் கெட்டு விடும். மேலும் அதிக மாணவர்கள் இருந்தால் அவர்களை சரியாக கவனிக்க முடியாது. ஆகவே என்னுடைய யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI C. CHIRANJEEVULU NAIDU : Mr. Speaker, Sir, regarding the teacher-pupil ratio of one teacher for every class, this may not be helpful for the pupils and the teachers also may not find it convenient to teach throughout the day for the pupils. And this is not in good spirit also. In a way it would be useful for the better teaching of students providing at the rate of one teacher for a class.

Now I would like to refer to one important matter. In elementary schools the proportion of teacher-pupil ratio may kindly be re-considered and the previous slab system may be introduced in the elementary and higher elementary schools. To-day we see that

[Sri C. Chiranjeevulu Naidu] [24th January 1964]

most of the higher elementary schools are being opened within a radius of one or two miles where high schools have already been opening of higher elementary schools within a radius of one or two miles may be avoided and the opening of such schools is not conducive to the advantage of the students. In the connection, I must point out that the students in the higher elementary schools who have passed the Eighth Standard are not admitted in the high schools and this is causing a lot of inconvenience to the students. Therefore, I request that the opening of higher elementary schools in places within a radius of one or two miles where high schools have already been opened, may be avoided. With these words, I resume my seat.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது அரசினர் பிறப்பித்திருக்கக்கூடிய இந்த உத்தரவுப் படி ஆசிரியர்களுக்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அதை ஆலோசிக்கவேண்டும். 45 மாணவர்கள் என்று இல்லை. “45 மாணவர்கள் சராசரி அட்டன்டென்ஸ் இருக்கிற அளவுக்கு ஒரு ஆசிரியர்” என்று இருக்கிறது. இதற்கு முன்பு, 35-க்கு மேல் 36 மாணவர்கள் இருந்தால் இரண்டு ஆசிரியர்கள் போட வேண்டும் என்று இருந்தது. அந்த விகிதாசாரத்தை இப்பொழுது அதிகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். பல பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் சர்ப்ளஸாக இருப்பது ஒரு பிரச்சனை. பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்காமல் இருப்பது இன்னொரு பிரச்சனை. ஒரு ஆசிரியர் இருக்கக்கூடிய பள்ளிகளில் அதிக வேலைப் பளு ஏற்பட்டிருப்பது மூன்றாவது பிரச்சனை. இந்த மூன்றையும் எப்படித் தீர்க்க வேண்டும் என்பதில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லை என்று சொல்லும்பொழுது இன்னும் ஆசிரியர் பயிற்சி பள்ளிகளை தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு அவசியம் இருக்கிறதா, இன்னும் எவ்வளவு ஆண்டுகளில் அவர்கள் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவார்கள் என்பது கவலையோடு கவனிக்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சனை. கல்வி ஆலோசனைக் குழு அடுத்தமாதம் எழாம் தேதி கூட இருக்கிறது. அதிலும் இந்த விஷயத்தை விவாதித்து பரிகாரம் தேட வேண்டும் என்பதற்காக நான் இதை அனுப்பியிருக்கிறேன். அங்கே விவாதத்திற்கு வரும் என்றும் எதிர்பார்க்கிறேன். அங்கே சீரான முறையில் இதை பரிசீலிக்க முடியும். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் இதை ஓட்டு எடுப்பதற்கு வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னென்றால் இந்த சபையே அதை நிராகரித்துவிட்டது என்று சொல்லக்கூடும். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு ஒரே காரணத்தைத்தான் சொல்ல முடியும். அதாவது அதிகப்பணச் செலவு ஆகும் என்று சொல்லலாம். வேறு ஒரு காரணத்தையும் சொல்ல முடியாது. கல்வித் தாத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால், மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பது அவசியம் என்பதை முதல் அமைச்சர்

24th January 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

அவர்களுக்கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள். நான்கு ஆண்டு காலமாக கல்வி ஆலோசனைக் குழு, எல்லாக் கல்வி நிபுணர்களையும் சட்டசபை உறுப்பினர்களையும் கொண்ட அக்குழு, இதை பரிசீலனை செய்தது. அதற்குப்பிறகுதான் பழைய முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அப்படியிருக்கும்பொழுது திடீரென்று மாற்றுவதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க முடியும் என்றால், அது பணச் செலவு அதிகமாகிறது என்பது தான். பணச் செலவை எப்படித் தடுப்பது, எப்படிச் சிக்கனம் செய்வது என்பது வேறு விஷயம். அதைத் தனியாக ஆலோசிக்க வேண்டும். ஒரே பஞ்சாயத்து யூனியனில் பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆசிரியர்கள் சர்ப்ளஸ் ஆக இருக்கும் பொழுதுகூட, தனியார் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு ஏன் கொடுக்க வேண்டும்? பஞ்சாயத்து யூனியன்களே இவைகளை ஆரம்பித்தால் என்ன? இறுதியாக இதற்கு ஒரு முடிவு வேண்டும் என்று சொன்னால் தனியார் துறையிலே இந்தப் பள்ளிகளை விட்டுவைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தனியார் துறையில் இருப்பதனால் தான் சங்கடம் உண்டாகிறது. பெரும்பாலும் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நகரங்களிலே முனிசிபாலிட்டிகள் இப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏற்கெனவே இருப்பதை படிப்படியாக முனிசிபாலிட்டிகளோ பஞ்சாயத்து யூனியன்களோ எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தீவிரமாக கவனம் செலுத்தினால் இந்தப் பிரச்சனையில் ஓர் அளவுக்கு பரிகாரம் காணமுடியும். இப்பொழுது செலவு செய்யப்படும் தொகையை வைத்துக் கொண்டே, இதற்கு ஒரு தீர்வுகாண முடியும். அதிகச் செலவு ஏற்படுகிறது என்பதற்காக, 45 மாணவர்கள் சராசரி அட்டென் டென்ஸ் இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி, அதன் அடிப்படையில் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை குறைத்திருப்பதானது சரியாக இருக்காது. ஆகவே அரசாங்கம் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு மாணவர்கள் ஒரு ஆசிரியருக்கு இருப்பது என்பதுதான் இந்த மச்சர்-பியூபிள் ரேஷியோ. எப்பொழுதும் இதற்கு ஒரு வரம்பு இருந்துகொண்டதான் இருந்தது. கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரமும், மற்ற அங்கத் தினர்களும் கூறியதைப்போல் குறைவாகப் பிள்ளைகள் இருந்தால் நல்லதுதான். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆசிரியர்கள் அதிக கவனம் செலுத்தலாம். ஒவ்வொரு மாணவனுக்குப் பார்த்து, பாணவி யாகப் பார்த்து கவனம் செலுத்தலாம். தேர்வுகளிலே அதிகமாகத் தேறி விடுகிறார்கள்; அதனாலேயும் ஒரு விரயம் ஏற்படுகிறது. அதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று கருதும்போதுகூட, கூடிய வரையில் ஆசிரியர்கள் நோடியாக கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [24th January 1964]

பதை உணர்ந்து அதை எவ்வாறு நிறைவேற்ற முடியும் என்பதிலும் கவனம் செலுத்தி வருகிறோம். மாணவர்களிடம் கவனம் செலுத்துவதை மட்டிலும் எடுத்துக் கொண்டால் எவ்வளவுக்கேவ்வளவு மாணவர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்களோ, அது நல்லதுதான். ரஷியா போன்ற நாடுகளிலே 15 அல்லது 20 மாணவர்கள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதுதான் ரொம்பவும் திருப்திகரமாக இருக்கக்கூடிய நிலைமை. ஆனால் அப்படிப்பட்டதால் ஆசிரியர்களே போதாமல் போய்விடும். அப்படி ஆசிரியர்கள் கிடைத்தாலும் செலவு அதிகமாகிவிடும். இப்பொழுதே கல்விச் செலவு அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. எல்லா மாணவ மாணவிகளுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆரம்பப்படிப்பாவது கொடுக்க வேண்டும் என்று திட்டம் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் நம்முடைய லட்சியத் திற்கும் மேலாக மாணவ மாணவிகள் அதிகமாகவே சேர்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு லட்சியம் வைத்தால் அதற்கும் மேலாக குழந்தைகள் வருகிறார்கள். அப்படி குழந்தைகள் அதிகமாக வருவதனால் செலவு அதிகரிக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரம் எடுத்துக் காட்டியதைப்போல தரம் ஒன்று; பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது ஒன்று; மாணவ மாணவிகளுக்கு கல்வி புகட்டுவது இன்னொன்று. இந்த ரேஷ்யோவை குறைத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் மாணவர்களை தடுக்க வேண்டும். அதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். மாணவர்கள் தானாகவே வந்து சேருகிறார்கள். மற்ற மாநிலங்களைப்போல் இல்லாமல் தமிழ் நாட்டிலே மாணவ மாணவிகளுக்கு பெற்றோர்களுக்கு விமிப்பு இருக்கிறது. அதவே நமது லட்சியத் திற்கும் மேலாக மாணவ மாணவிகள் வருகிறார்கள். ஆசிரியர்களை அதிகமாக வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால் ஏற்கெனவே லேவவு அதிகரித்துக் கொண்டு போகிறது. செலவாக்கும் ஒரு வரம்பு வேண்டும். அப்படி ஒரு வரம்பை நாம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

இந்த தீர்மானத்தை பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் கூறியதுபோல பள்ளி வகுப்புக்களை மாற்றி அமைப்பது சரியல்ல. இப்பொழுது 1962-ல் உத்தரவு போடப்பட்டது. என்றும், அதற்கு மேல் ஹையர் எலிமெண்டரி என்றும் அதற்கும் மேலே செகண்டரி என்றும் வைத்திருக்கிறோம். அதைக் குறைப்பது சரியல்ல. இப்பொழுது 1962-ல் உத்தரவு போடப்பட்டது. தொடர்ந்து மேலும் அரசாங்கம் இந்த விஷயத்தை பரிசீலனை செய்து கொண்டே இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக இன்னொரு உத்தரவு, நிலைமையை செளிவாக்கக்கூடிய வகையில் பிறப்பிக்கப்படும் தருவாயில் இருக்கிறது. அந்த உத்தரவு போட்ட பிறகு, மற்றொரு கருத்துச் சொன்னார்களே ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒரு ஆசிரியர் வேண்டும் என்று, அந்தக் கருத்தை கூட கூடியவரையில் அமுலாக்க வேண்டும் என்ற கருத்து இருப்பதால், அதையும் நிறைவேற்ற யோசனை செய்யப்படும்.

24th January 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஒரு பக்கத்திலே ஆசிரியர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்; அதோடு இப்பொழுது ஆசிரியர்களை மேலும் வீட்டுக்கு அனுப்பினால் என்ன ஆகும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். கனம் அங்கத்தினர் திரு. மாதவன் சொன்னார்கள், இப்பொழுது வேலையில் இருந்து எடுக்கப்படுகிறவர்கள் மறுபடியும் வைக்கப்படுவதில்லை என்று. அது சரியல்ல. சர்ப்ளஸாக இருந்து எடுக்கப்பட்டவர்கள் பின்னால் ஒரு காலி ஏற்பட்டால் அந்த இடத்திற்கு அவர்களையே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டு உத்தரவு போடப்பட்டு இருக்கிறது. வேறு இடத்தில், ரெவின்யூ டிஸ்ட்ரிக்ட்டில் தேவைப்பட்டால் அவர்களை மாற்ற வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதுதான் இப்பொழுது அமுலில் இருக்கும் உத்தரவு.

உதவிபெறும் பள்ளிகள் இருப்பதால்தான் இதெல்லாம் ஏற்படுகிறது என்று கனம் அங்கத்தினர் கலியாணசுந்தரம் சொன்னார்கள். ஆனால் உதவிபெறும் பள்ளிக்கூடங்களை அடியோடு எடுத்துவிட முடியாது. இப்படிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் இருப்பதால்தான் கல்வி அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் உணரவேண்டும். (திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : தனிப்பட்டவர்களுடைய பள்ளிகளைப் பற்றித்தான் சொன்னேன்.) தனிப்பட்டவர்களுடைய முதலிலே அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு கல்வி அபிவிருத்திக்கு உதவி இருக்கிறார்கள். அப்படி தனிப்பட்டவர்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் இருப்பதிலேயும் உண்மையிலேயே பலன் உண்டு. வேறு புது ஸ்தாபனங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமா என்பதுபற்றி அப்போதைக்கப்போது பரிசீலனை செய்யப்பட்டு கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் உதவிபெறும் பள்ளிக்கூடங்கள் இருப்பதால்தான் இந்த சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன என்று நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. சிக்கல்களுக்கு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. சில இடங்களிலே குறைவாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உதவி பெறும் பள்ளிகளில் இந்த ரேஷ்யோ குறைவாக இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் சரிக்கட்டி நிலைமையை எப்படி சமாளிப்பது என்பதுதான் சர்க்கார் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வரும் விஷயம்.

மற்றொன்றும் சொன்னார்கள். மாணவ மாணவிகள் ஆண்டுதோறும் புதிது புதிதாக சேர்ந்தாகொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று. அதற்கு ஏற்றவாறு ஆசிரியர்களை நியமிக்காமல் இல்லை. அடுத்த ஆண்டுக்கூட சர்ப்ளஸ் என்று கருதப்படுகிறவர்களுக்கும் மேலாக எட்டாயிரம் ஆசிரியர்கள் புதிதாக அமைக்க திட்டம் வகுத்து, நிதியையும் ஒதுக்குவோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். புதிதாக எட்டாயிரம் ஆசிரியர்கள் நியமிக்க இடம் அளிக்கப்படும். ஆகவே இந்த விஸ்தரிப்பு தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருக்கும் என்பதைச் சொல்லவேண்டியது அவசியம் இல்லை. வேலை இல்லாமல் இருக்கிறவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்படும். இப்பொழுது சர்ப்ளஸ் ஆக இருக்கிறவர்கள் புதிதாக வேகன்சி வரும்போது அங்கே அவர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள். வேறு இடத்திற்கும் அவசியமானால் மாற்றப்படுவார்கள். சர்ப்ளஸ் ஆக இருப்பவர்கள் காலி ஸ்தானங்களுக்கு

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [24th January 1964]

அனுப்பப்படுவார்கள். அதற்கும் மேலாக, புதிதாக 8,000 ஆசிரியர்களை நியமிக்க இடம் அளிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால், முன்பு கூறியது போல, எந்த நிலையில் விதியைத் தளர்த்துவது என்பது அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருந்துவருகிறது. அது சம்மந்தப்பட்ட உத்தரவுகள் சீக்கிரத்தில் பிறப்பிக்கப்படும். ஆகவே இந்த தீர்மானத்தை வற்புறுத்தவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* **புலவர் கா. கோவிந்தன் :** தலைவர் அவர்களே, கல்வியின் தரம் உயரவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தை மனதில் வைத்து, அந்த நிலையை வேறு எந்த வகையிலும் நிறைவேற்ற முடியாது என்று, வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை வற்புறுத்தவே இந்த தீர்மானத்தை நான் கொண்டுவந்தேன். ஆனால் கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர் வேண்டுமென்றே, எதிர்கட்சிக்காரர் கொண்டுவந்த தீர்மானம்தானே என்ற நோக்கோடு பேசினார்களோ என்று சந்தேகிக்கவேண்டிய நிலையில் அவர்களது பேச்சு அமைந்தது. கனம் அங்கத்தினர் திரு. செல்வராஜன் பேசும்போது ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இருக்கும் ரேஷியோ இல்-லாஜிகல் என்று சொன்னார்கள்.

MR. SPEAKER : The hon. Member may kindly be brief. He has already spoken much.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : ஒரு வகுப்பிலே 35 மாணவர்கள் இருந்தால் ஒரே ஆசிரியர். அது ஒரே வகுப்பாக இருந்தால் ஒரே ஆசிரியர் என்று இருப்பது பொருந்தும். முப்பத்தைந்து என்பது 40 ஆக உயருவது கூட இல்-லாஜிகல் என்று ஆகாது. ஆனால் பல வகுப்பு மாணவர்களை ஒரே ஆசிரியர் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று வரும்போது அது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாக அமைகிறது. ஆகவே என்னுடைய நோக்கம் ஒரே ஆசிரியர் ஒரே நேரத்திலே பல வகுப்புகளை கவனிக்க முடியாது போய்விடும் நிலையில் அதை மாற்றி அமைக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. அப்படி ஒரு ஆசிரியரிடத்தில் பல வகுப்புகள் இருப்பதால் அந்த ஆசிரியர் ஒரு வகுப்பைத் தவிர மற்ற வகுப்புகளைப் பார்க்க முடியவில்லை என்றுதான் சொன்னேன். ஆசிரியர்கள் வேலை இல்லாமல் போகிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஒரு மணி நேர வேலை செய்துவிட்டு பிறகு வேலை செய்யாமல் இருக்கிறார் என்ற குற்றச்சாட்டை நான் சொல்லவில்லை. நான் சொன்னது மாணவர்கள் ஒரு மணி நேரம் மட்டும் படித்துவிட்டு பாக்கி ஐந்து மணி நேரம் வினாக சுற்றுகிறார்கள் என்பதுதான் ஆசிரியர்கள் ஆறு மணி நேர வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் உயர்நிலைப் பள்ளியாக இருந்தால் அங்கே எத்தனை வகுப்புகள் இருக்கிறதோ அதற்கு ஒன்று அதிகமாக ($n+1$ or $n+2$) என்ற முறையில் உபாத்தியாயர்கள் அமர்த்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு மணி நேரம் அல்லது இரண்டு மணி நேரம் ஒய்வு கிடைக்க வழி இருக்கிறது. ஆனால் பயிற்சி பெறுகிற மாணவன் ஒரு மணி நேரம் படித்துவிட்டு பாக்கி நேரத்தில் வினாக அலைகிறான். அவர்கள் விளையாடலாம் என்று சொன்னார்கள். விளையாடும் நேரத்தில்கூட கண்காணிப்பு இருக்க

24th January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

வேண்டும். அது சைக்காலஜி. இந்த சைக்காலஜியைப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஆளும் கட்சியிலிருப்பவர்கள் சொல்வார்களானால் 12-00
noon.
அவர்களுடைய கருத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, என்னுடைய நோக்கம், ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும் நேரத்தில், அடுத்துவரும் உத்தராவில் அப்படிப்பட்ட நிலைமை உருவாகிவிடும். அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பை உண்டாக்குவோம் என்று சொன்னார்கள்.

இரண்டாவது வகுப்புவரைக்கும் துவக்கப் பள்ளியிலே வைத்து விட்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, வகுப்புகளை உயர்துவக்கப்பள்ளிக்கோ, உயர்நிலைப்பள்ளிக்கோ கொண்டுசெல்லவேண்டும் என்பது என் நோக்கமென்று, இருபத்தேட்டு கோடி ரூபாய் இப்போதே செலவாகிறது. அரசினர் மேற்கொண்டு செலவிட்டு, 'ரூபாய்' என்று காரணம் காட்டுவார்கள் என்பதாலும், வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் வைக்கலாம் என்பதாலும் நான்காவது, ஐந்தாவது வகுப்புகள் உயர் துவக்கப்பள்ளியில் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து, ஐந்தாம் வகுப்புவரை துவக்கப் பள்ளிகளின் பொறுப்பாகும் என்ற கருத்துக்கு எந்தவிதத்திலும் மாறுபட்டது இல்லை. துவக்கப்பள்ளிகளில் ஐந்தாவது வகுப்புவரை வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. உயர் துவக்கப்பள்ளி என்று சொன்னால்தான் குற்றச்சாட்டு வருகிறது என்றால், ஐந்து வகுப்புகளுக்கு ஒரு பள்ளியில் மட்டுமே ஐந்தாவது வகுப்புவரைக்கும் வைக்கக் கூடிய நிலையை உருவாக்கிவிட்டால் போதும். இப்படி மாற்றிக் கொண்டால்கூட அந்த நிலைமை உருவாகிவிடும். எப்படியும் ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கவேண்டும். முப்பத்தைந்து மாணவர்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆசிரியரால் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாத நிலை இருக்கும்போது, பல வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றால் நிச்சயமாக நாம் நினைக்கும் பயன் உருவாகாது என்ற காரணத்திற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தேன். அடுத்து வருகின்ற திட்டத்தில் அந்த நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தேன். அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த அந்த உறுதியை நாளாவட்டத்தில் நிறைவேற்றி வைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என்னுடைய தீர்மானத்தை நான் வற்புறுத்தவில்லை என்று தெரிவித்து என் உரையை முடிக்கின்றேன்.

The resolution was by leave withdrawn.

(4) AMENDMENT OF THE CONSTITUTION OF INDIA FOR RENAMING THE STATE OF MADRAS AS 'TAMILNAD'

SRI RAMA ARANGANNAL: Sir, I move—

"This House recommends to the Government to urge upon the Government of India that the name of Madras State be changed into Tamilnad by bringing in suitable legislation as provided for in the Constitution of India."

The resolution was duly seconded.